

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงแรมอิมพีเรียลแม่ปิง จ.เชียงใหม่
๒๙ - ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โรงแรมอิมพีเรียลแม่งปิ้ง จ.เชียงใหม่ ๒๙ - ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้เดินทางไปสนทนาธรรม ที่โรงแรมอิมพีเรียลแม่งปิ้ง จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างวันที่ ๒๙ - ๓๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เป็นการเดินทางไปสนทนาธรรมตามปกติ ที่จังหวัดเชียงใหม่ ปีละ ๒ ครั้งซึ่งจัดการสนทนาโดย ชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ ข้าพเจ้าซึ่งโดยปกติจะเดินทางมาพร้อมคณะจากกรุงเทพฯ เมื่อถึงสนามบิน ท่านเจ้าภาพชมรมบ้านธัมมะ มศพ.ที่เชียงใหม่ จัดรถรับไปสู่สถานที่สนทนาธรรมและนำทุกท่านกลับมาส่งขึ้นเครื่องกลับกรุงเทพฯ หลังเสร็จงาน เป็นเช่นนี้ทุกครั้ง เพื่อนๆ ที่เชียงใหม่ของข้าพเจ้าจึงตั้งชื่อว่า

ที่ไม่ได้แวะเยี่ยมเยียนเลย ครั้งนี้ข้าพเจ้าจึงเดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัวล่วงหน้าสามวัน เพื่อพบกับเพื่อนๆ ก่อน ทั้งนี้ก็ไม่ปล่อยเวลาให้เป็นไปเพียงความสนุกสนานแต่ประการเดียวแต่ได้ก่อเกิดความเข้าใจธรรม ขณะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่การได้ยินได้ฟังธรรม ซึ่งทั้งหมดก็เป็นไปตามเหตุตามปัจจัย แล้วแต่การสะสมของแต่ละบุคคล ไม่ใช่ความติดข้องต้องการที่จะให้ผู้นั้นผู้นี้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้

เช้าวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ ราว ๑๐.๓๐ น. ข้าพเจ้าและครอบครัวเดินทางไปสมทบกับสหายธรรมที่สนามบินนานาชาติจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อรอรับคณะของท่านอาจารย์ เมื่อท่านอาจารย์เดินทางถึงชมรมบ้านอัมมะเชียงใหม่ก็พาทุกท่านไปรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งมีการจองและจัดเตรียมไว้รอรับอย่างดี ระหว่างทางมีป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ เชิญชวนให้เข้าร่วมรับฟังการสนทนาธรรมด้วย เพิ่งเคยเห็นภาพท่านอาจารย์ในลักษณะและในสถานที่สาธารณะแบบนี้ รู้สึกปลื้มใจรับกราบอนุโมทนาท่านผู้จัดทำด้วยครับ

นอกจากอาหารพื้นเมืองแสนอร่อยแล้ว ทุกคนยังได้รับแจกกล้วย จากอาจารย์พีรพลซึ่งท่านขนใส่รถมาจากสวนของท่านเองที่จังหวัดลำพูนโดยพี่ฝนและพี่ชุมพรได้กรุณาจัดใส่ถุงใบโตแจกทุกๆ คนไปรับประทานที่ที่พักอีกด้วย ข้าพเจ้าเองได้รับแจกมาถึงสองถุงหวานกรอบอร่อยมาก ขออนุโมทนาครับ

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ ก็เดินทางมายังโรงแรมอิมพีเรียลแม่งปิ้ง เพื่อสนทนาธรรม มีผู้เข้าฟังการสนทนาเต็มทุกที่นั่งครับ นอกจากนี้ ทางมูลนิธิฯ ยังนำหนังสือเกิดแก่เจ็บตาย มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา พร้อมทั้งไดอารี่ภาพ ทั้งเล่มเล็กเล่มใหญ่ และภาพพระรัตนบุษยภาพฯ มาแจกทุกคน รวมทั้งผู้สมัครสมาชิกชมรมบ้านรั่มมะ นอกจากนี้ คุณคำปั่นยังนำแผ่นเอ็มพีสาม ๘๖ ธรรมะเตือนใจที่อาจารย์อรรณพจัดทำและเป็นชุดที่ขายดีที่สุดขณะนี้ มาบริการด้วย

อนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจ และซาบซึ้งในความเมตตาเกื้อกูลของสมาชิกชมรมบ้านรั่มมะ มศพ.จังหวัดเชียงใหม่ทุกท่าน ที่จัดการสนทนาธรรมในทุกๆ ครั้ง แม้ในครั้งนี้อย่างดียิ่ง เป็นการให้ธรรมทานอันประเสริฐดังที่ทรงแสดงไว้

อันดับต่อไป ข้าพเจ้าขออนุญาตนำความสนทนาในวันนั้น มาฝากให้ทุกท่านพิจารณาเพื่อยังประโยชน์แก่ทุกๆ ท่าน ตามควรแก่กาลนะครับ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

ท่านอาจารย์:

พอได้ยินคำว่า "ธรรมะ" บางคนอาจจะเข้าใจว่าเป็นสิ่งซึ่ง
ต้องไปแสวงหาที่อื่น แต่ไม่ทราบว่า คำนี้ เป็นภาษาบาลี
ซึ่งเป็นภาษามคธี ภาษาของชาวมคธ แต่เนื่องจากเป็น
ภาษาที่ดำรงไว้ซึ่งพระศาสนา ใช้คำว่า "ปาละ" ดำรงไว้ ก็
เป็นภาษาบาลี หรือ ปาลี เพราะว่าภาษาไทย เราไม่ใช้ตัว
"ป" แต่ใช้ตัว "บ" เพราะฉะนั้น แทนที่จะบอกว่าภาษาปาลี
อย่างสากล เราก็ใช้แบบไทย คือ ภาษาบาลี ถ้ามีความ
เข้าใจสิ่งที่ได้ยินได้ฟังก็ควรที่จะ "เข้าใจทุกคำ" จริงๆ

...เช่น "ธรรมะ" อาจเคยคิดว่า เป็นอย่างอื่น ต้องไป
แสวงหา แต่ว่า ตามความเป็นจริง สิ่งที่มีอยู่เดี๋ยวนี้ เป็น
สิ่งที่มีจริง ๆ การที่มีสิ่งที่มีจริง ๆ อยู่ตลอดเวลา แล้วก็
เคยรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ เลย ไม่รู้เลยว่า ตั้งแต่เกิด
จนตาย มีสิ่งที่ปรากฏให้เห็นทางตา ทางหู ทางจมูก ทาง
ลิ้น ทางกาย ทางใจ ตั้งแต่เกิดจนตายแต่ก็ไม่มีใคร
สามารถที่จะรู้ความจริงของเห็น หรือว่า ได้ยิน หรือว่า
คิดนึก "แต่ละหนึ่ง" ซึ่งมีในชีวิตประจำวัน จนกระทั่งพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ซึ่งได้ทรงบำเพ็ญพระบารมีที่
จะได้ทรงตรัสรู้ความจริง แล้วก็พูดคำจริง คือ วาจาสะัจจะ
แสดงความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ในขณะนี้ ให้เข้าใจ
ถูกต้องซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะคิดได้เลย จะคิดนึก
อย่างไร ก็เกินวิสัยที่จะสามารถรู้ความละเอียดถึง ของสิ่ง
ที่มีจริง ๆ ในขณะนี้ว่า "แต่ละหนึ่ง" คือ อะไร...

...เพราะฉะนั้น การที่จะได้ฟังพระธรรม ก็ต้องทราบว่า ธรรมะ เป็นสิ่งที่มีจริงแน่นอน กำลังปรากฏ แต่ว่าลึกซึ้ง ใครจะรู้ หรือไม่รู้ สภาพธรรมะนั้นก็เป็นอย่างนั้น เปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย แต่ละคนที่เกิดมาตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่มีโอกาสได้ฟังพระธรรมเลย จะสามารถที่จะรู้ความจริงของ สิ่งที่กำลังปรากฏ ในขณะนี้ ได้ไหม? ก็ไม่ได้เลย...

...เพราะฉะนั้น ตลอดชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย เกิดมาแล้วก็
จากโลกนี้ไปโดยไม่รู้ความจริง ของสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้
นอกจากคนที่ได้สะสมความสนใจ ความใส่ใจ ที่จะเข้า
ใจความจริง ของสิ่งที่ปรากฏ เช่น ขณะนี้มี "เห็น" แล้วก็ดู
เหมือนว่า เป็นคน มีโต๊ะ มีเก้าอี้ มีดอกไม้ มีอะไรตั้งหลาย
อย่าง แต่ว่า "เห็น" คือ อะไร? "สิ่งที่ปรากฏทางตา" คือ
อะไร? บางคนก็คิดว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้ ก็ไม่รู้
ไปเรื่อยๆ ตั้งแต่เกิดจนตาย ก็คือ ไม่รู้

แต่ถ้าคนที่มีโอกาสจะได้ยินได้ฟัง แล้วก็คิดว่า เป็นสิ่งที่สามารถรู้ได้ สิ่งที่มีจริง ๆ ขณะนี้ สามารถที่จะรู้ได้ เข้าใจได้ สนใจไหม? ที่จะได้รู้และได้เข้าใจความจริง ถ้าเป็นผู้ที่ใส่ใจ สนใจ และเห็นประโยชน์ ว่าเกิดมาแล้ว ไม่รู้ความจริง ที่มีอยู่ทุกวัน กับเกิดมาแล้วก็ยังมีโอกาสที่จะได้รู้ได้ เข้าใจถูกต้อง ก่อนที่จะจากโลกนี้ไป ผู้นั้นก็มีการที่จะได้ฟังธรรมะ ซึ่งลึกซึ้ง เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะได้พิจารณา ไม่ใช่ว่า พอฟังแล้ว เข้าใจได้ทันที อย่าง "เห็น" ก็เหมือนรู้แล้ว "ได้ยิน" ก็เหมือนรู้แล้ว แต่ว่า ไม่ได้รู้เลย ตามความเป็นจริง...

...เมื่อมีโอกาสได้ฟัง ก็ควรจะเห็นประโยชน์ที่ว่า ตลอดชีวิต ต้องเห็น แล้วก็ต้องได้ยิน แล้วก็เห็นก็ไม่ใช่เห็นไปเลย ยังสามารถที่จะจำสิ่งที่ปรากฏ คตินึก เป็นเรื่องราวต่างๆ จนตลอดชีวิต แต่ก็ไม่รู้เลย ว่าเพียงแค่หลับ สิ่งที่ปรากฏ เรื่องราวทั้งวันนี้ ก็ไม่เหลือแล้ว ขณะนี้ กำลังเป็นอย่างนี้ แต่พอถึงพรุ่งนี้ ก็นึกไม่ออก ว่าอยู่ที่นี้ ทำอะไร? เห็นอะไร? เพราะฉะนั้น ทุกอย่างก็เพียงแค่ปรากฏให้เห็น แล้วก็หมดไป โดยไร้ร่องรอย ไม่สามารถที่จะรู้ได้เลยว่า ขณะนี้ สิ่งที่มีจริงๆ แท้ที่จริงแล้ว ก็ปรากฏเพียงชั่วคราว เป็นเรื่องที่ฟังดู ก็แล้วแต่ว่า ใครจะมีอัธยาศัย ที่จะเข้าใจให้ลึกซึ้งขึ้น

จนกระทั่ง สามารถที่จะรู้ความจริงของตน ตั้งแต่เกิดจนตาย แล้วจากโลกนี้แล้ว จะเป็นอย่างไรต่อไป ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจแต่เป็นสิ่งที่ลึกซึ้ง ก็ต้องฟังบ่อยๆ จะค่อยๆ เข้าใจขึ้น...

...ที่จะให้เข้าใจพระธรรมง่าย ๆ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย เพียงแค่เริ่มต้น บางคนก็อาจจะคิดว่า พุดเรื่องอะไร? ทำไมไม่พุดเรื่องที่เคยได้ยินได้ฟังมาแล้วให้เข้าใจ แต่ต้องไม่ลืม การฟัง ต้องเข้าใจสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังจริงๆ ไม่ใช่ ฟังมากี่คำแล้ว แล้วเข้าใจแค่ไหน? อย่างคำว่า "ธรรมะ" ได้ยินบ่อยๆ เข้าใจแค่ไหน? คือ สิ่งที่มีจริงๆ เดียวนี้ "เห็น" จริง ไม่น่าสนใจที่จะเข้าใจหรือ? เห็นทุกวัน เมื่อวานนี้ก็เห็น วันนี้ก็เห็น ต่อไปก็เห็น ดูเหมือนกับว่า ไม่เห็นจำเป็นที่จะรู้เรื่องเห็น แต่เกิดแล้วต้องเห็น ไม่เห็นไม่ได้ แล้วทำไมต้องเห็น ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น...

...ถ้าสมมุติว่า พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่
ที่นี่ ความต่างกันของผู้ที่เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธ
เจ้า กับผู้ซึ่งกำลังอยู่ตรงนี้ห่างไกลกันมากไหม? หรือว่า
เกือบๆ จะเสมอกัน? พุทธอะไรก็เข้าใจได้ เป็นอย่างนั้นหรือ
เปล่า? ไม่เป็นอย่างนั้นเลย นั่นแสดงให้เห็นว่า คนที่เข้าใจ
ว่า ไม่ศึกษาพระธรรมโดยละเอียดตั้งแต่ต้น คำแรกคิดว่า
พระธรรม ก็เป็นเพียงแต่ เหมือนเครื่องที่ปลอบใจอยากรู้
อะไรก็รู้ได้ แล้วก็จะหมดความต้องการ หมดความทุกข์
เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย...

...เพราะเหตุว่า พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรง
 บำเพ็ญพระบารมีนานมาก ถ้าเป็นผู้ที่เป็นพระโพธิสัตว์
 ที่ยิ่งด้วยปัญญา ต้องถึงสี่อสงไขยแสนกัปป์ ถ้ายิ่งด้วย
 ศรัทธา แปดอสงไขยแสนกัปป์ ถ้ายิ่งด้วยวิริยะ สิบหก
 อสงไขยแสนกัปป์ นานเท่าไรคะ? กัปป์หนึ่ง ไม่ใช่วัน
 ไม่ใช่เดือน ไม่ใช่ปี ไม่ใช่ชาติ เพราะฉะนั้น พระปัญญา
 คุณ ที่ทรงตรัสรู้ กับใครที่กำลังนั่งอยู่ตรงนี้ ทุกคน จะ
 ต่างกันแค่ไหน? พระองค์ทรงบำเพ็ญพระบารมี เพื่อที่จะ
 ตรัสรู้ความจริงของเห็น ของได้ยิน ของได้กลิ่น ของ
 ชีวีตประจำวันทั้งหมด ของทุกคนด้วย ตั้งแต่เกิดจนตาย
 โดยละเอียดยิ่ง...

...ทรงตรัสรู้ความจริงว่า แต่ละหนึ่งคนนี่ ต่างกัน ไม่มีใครเหมือนใครเลย และในหนึ่งคน "แต่ละหนึ่งขณะ" ก็ต่างกันด้วย ตอนเช้าเป็นอย่างหนึ่ง เห็นอย่างหนึ่ง พอตอนบ่ายก็เห็นอย่างหนึ่ง ตอนเย็น ตอนค่ำ ก็ได้ยินอีกอย่างหนึ่ง เปลี่ยนไปอย่างนี้ตลอดเวลา แล้วก็เต็มไปด้วยความไม่รู้และความติดข้อง ถ้าจะคิดถึงว่า ฟังพระธรรม ต้องไม่ลืมว่า ฟังใคร? ผู้ที่ตรัสรู้ความจริงทุกอย่าง โดยละเอียดยิ่ง เพื่อที่จะให้แต่ละคนได้เข้าใจความจริงว่า สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้แหละ เป็นสิ่งที่รู้ได้ตามความเป็นจริง คือ "สิ่งนี้" เกิดขึ้นจึงปรากฏว่า "มี"

...เพราะฉะนั้น การฟังพระธรรม ต้องค่อยๆ ฟังให้เข้าใจ เช่นคำว่า "โลก" มีใครไม่รู้จักบ้างไหม? "โลก" เหมือนรู้จัก ใช่มั้ยคะ? เพราะอะไรคะ? เพราะอยู่ในโลก ก็เลยคิดว่า "รู้จักโลก" แต่ว่า ตามความเป็นจริง ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เลยสักอย่างเดียว จะมีโลกไหม? จะไปเอาโลกมาแต่ไหน? ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักอย่างเดียว แต่เมื่อมีสิ่งหนึ่ง สิ่งใด เกิดขึ้นนั่นแหละ คือ โลก...

...ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ถ้าแตกย่อยโลก ซึ่งดูเหมือนใหญ่โต กว้างขวาง มีประเทศมากมาย มีแม่น้ำ มีภูเขา มีอะไรก็แล้วแต่ ออกเป็นส่วนย่อย ที่ละเอียดที่สุด "แต่ละหนึ่ง" ต้องเกิดขึ้น และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว รวมๆ กัน ก็เป็นโลกที่กว้างใหญ่ แต่ให้รู้ว่า ขณะใดก็ตามที่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้น สิ่งนั้น ไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป เร็วสุดที่จะประมาณได้...

...เมื่อทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป สืบต่อรวมกัน โดยไม่รู้เลย ก็ปรากฏ เป็นโลกที่กว้างใหญ่ แล้วก็ป็นสัตว์บุคคลต่างๆ แต่ให้ทราบว่...ความจริง...ทั้งหมด เป็นธรรมะคือ เป็นสิ่งที่มีจริง แต่ละหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้จนกว่าจะมีผู้ที่ได้บำเพ็ญพระบารมี ทรงตรัสรู้ และ

ทรงแสดงความจริง ในพระไตรปิฎก จะเป็นเรื่องของสิ่งที่มีจริงทั้งหมดตั้งแต่เกิดจนตาย จะไม่พ้นไปจากที่พระผู้มีพระภาคทรงตรัสรู้โดยละเอียด จึงแสดงว่า สิ่งที่มีจริงทั้งหมด เป็นธรรมะ...

...ทรงตรัสรู้ "ธรรมะ" ตามความเป็นจริง แล้วทรงแสดงความจริง ของสิ่งที่มีจริง ทำให้บุคคลที่ได้เข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริง สามารถที่จะรู้ความจริงนั้นได้ด้วย จึงมีสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในสากลจักรวาล คือ พระอรหันต

สัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงแสดงพระธรรม และ ผู้ที่ฟังแล้ว
เข้าใจ ก็สามารถที่จะรู้ตามได้ จึงมีพระรัตนตรัย คือ พระ
พุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ และพระสังฆรัตนะ แม้ว่าจะ
ได้ยินได้ฟังคำนี้บ่อยๆ แต่จะให้เข้าใจลึกซึ้ง ถึงความเป็น
พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ หรือ สังฆรัตนะ ไม่ได้เลย ถ้าไม่มี
การได้ฟังพระธรรมอย่างละเอียด...

...เพราะฉะนั้น ต้องเริ่มจากการที่รู้ว่า ธรรมะ คือ สิ่งที่มี
จริง พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้
ความจริง ของสิ่งที่มีจริง และทรงแสดงความจริงของสิ่ง
ที่มีจริง ซึ่งหมายความว่า "ธรรมะ" ให้คนอื่นได้ฟังด้วย
เมื่อคนนั้นที่ได้ฟังแล้วมีความเข้าใจก็เข้าใจใน
ความหมายของ "ธรรมรัตนะ" ธรรมะที่เป็นรัตนะ เป็นคำ
สอนซึ่งมีประโยชน์ เหนือสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น...

เพราะเหตุว่า จะนำผู้ที่เข้าใจแล้ว สามารถที่จะให้ปัญญา
อบรมจนกระทั่งพ้นจากกิเลส ไม่มีกิเลสเหลือเลย ความ
วุ่นวายทั้งหลาย ปัญหาทั้งหลาย เรื่องทั้งหลาย ที่เป็น
ความทุกข์ทั้งหมด มาจากกิเลส เพราะฉะนั้น ถ้าจะดับ
ความทุกข์ และปัญหาทั้งหมดก็ต้องดับกิเลส แต่ว่า ถ้า
ไม่มีปัญญา ก็ไม่มีอะไรที่จะไปดับกิเลสได้เลย...

...จะเห็นได้ว่า การที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงตรัสรู้ พระองค์ทรงดับทุกข์ด้วยพระองค์เองแล้วก็ทรงสอนให้บุคคลอื่นเข้าใจ "หนทาง" ที่จะดับทุกข์ จนกระทั่งทุกคนสามารถที่จะพ้นจากความทุกข์ได้ แต่ก็ต้องเป็นผู้ที่อดทน รู้ว่า ถ้าพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่นี้ ความห่างไกลของพระองค์ กับผู้ฟัง ต้องไกลกันมาก แต่ว่าทรงแสดงพระธรรมซึ่งรวบรวมไว้เป็นพระไตรปิฎกแทน พระองค์ อริยสาวิตี คือ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ จึงเป็นเบื้องต้น ของพระไตรปิฎก...

ผู้ใดถึงพระพุทธรเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรวง
ผู้นั้นย่อมเห็นอริยสัจ ๔ ด้วยปัญญาอันชอบ
คือ เห็นทุกข์ ทุกขสมุทัย ทุกขนิโรธ และ
อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ซึ่งให้ถึงความสงบทุกข์
นั่นแลเป็นสรวงอันเกษม นั่นเป็นสรวงสูงสุด
ผู้อาศัยสรวงนี้ ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ดังนี้.

พระสูตรตันตปิฎก เอกนิบาต-ทุกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๒ หน้าที่ ๓๓๑

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิต และกุศลศรัทธา ของชมรมบ้านธัมมะ มศพ.จังหวัดเชียงใหม่
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

